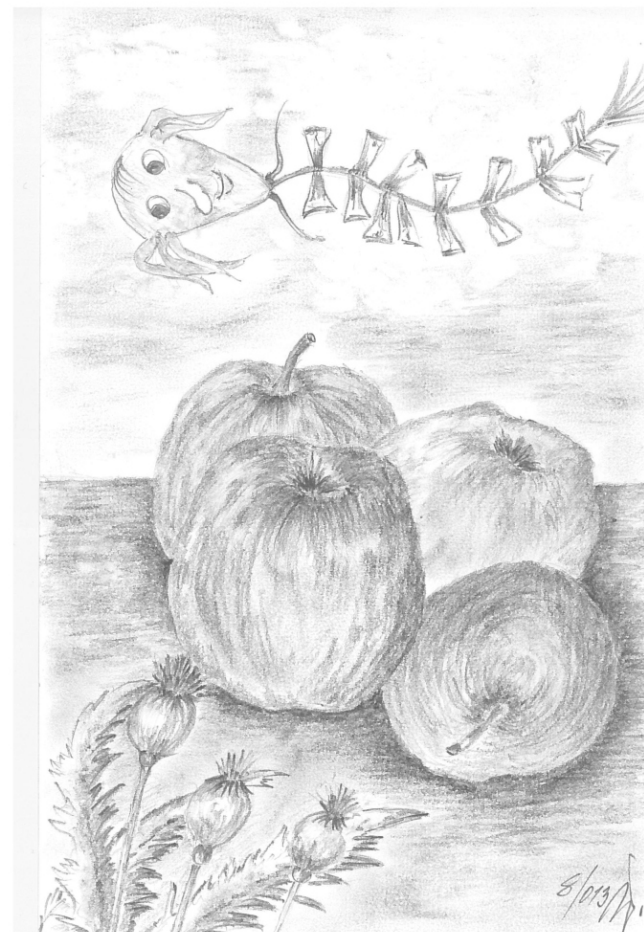

NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

Ilustrace: J. Švajdová

KROKY PODZIMU

SRPŠ Březnice Vás srdečně zve na akci

DRAKIÁDA

Po Lánovce okolo firmy ZAKO nahoru ke křižovatce,
u obrázku doprava k Mohyle, dál rovně asi 0,5 km
na louku - možno dojet autem

6. 11. 2016 ve 14 hodin

Akce se koná pouze za příznivého počasí.
Těšíme se na Vás, přijďte vypustit „draka“. Občerstvení zajištěno.

NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. * Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

* Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice.

* Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. * Uzávěrka čísla: 19.10.2016.

KROKY PODZIMU

Po březnické pouti
rychleji k večeru
den kroky své kroutí.
Přírodu pomalu schvacuje
podzimu smutek.

Na léto zůstanou vzpomínky jen.
Příroda pomalu chystá se
spát nový sen.
Z lesů, strání, luk a polí
ptačí zpěv už nehlaholí.
Obilí sklizeno z polí,
plody stromů a kvítí mizí ze zahrad.
O krásách kvetoucí přírody
necháme si jenom zdát.

Bůh dal člověku a přírodě
pospolu života bytí čas,
by k Jeho oslavě a sobě k radosti
z Jeho díla užíval
jak dobra, tak i krás.

Jaroslav Gajdůšek

Ilustrace: J. Švajdová

Říjen 2016

ZPRÁVY Z NAŠICH DĚDIN

V sobotu, 5. listopadu, jsou děti zvány na misijní klubko na faru do Březnice.
V 9:00 hod. začíná misijní dílnička, v 11:00 hod. modlitba růžence v kostele, poté oběd na faře.

Obec Březnice si dovoluje pozvat všechny seniory na tradiční HUDEBNÍ ODPOLEDNE, které se bude konat v úterý, 8.11.2016, od 14 hod. v sále obecního domu. K tanci i poslechu budou hrát manželé Pivodovi ze Šarov. Občerstvení zajištěno.

V neděli, 13. listopadu 2016, slavíme v Březnici Martinské hody. Všichni jste srdečně zváni na Hodovou mši svatou, která bude sloužena v 8:00 hod. v kostele sv. Bartoloměje, s poděkováním za letošní úrodu.

V sobotu, 26.11.2016, se v sále obecního domu Březnice uskuteční koncert blues-rockové skupiny ORANGE. Začátek 20:00 hod. Všichni jste srdečně zváni.

Římskokatolická farnost Březnice ve spolupráci s obcí Březnice připravuje na sobotu, 3.12.2016, požehnání pamětní desky arcibiskupa Kohna a zrealizované akce „Revitalizace hřbitova v obci Březnice“. V 10:00 hod. bude slavnostní mše svatá a po ní bude následovat krátký obřad na hřbitově.

Srdečně Vás zveme na Mikulášskou nadílku s pohádkou *"Jak si čerti udělali prázdniny v teplých krajích"*, která se bude konat v sobotu, 3. prosince 2016, v 16:00 hod. ve Březnici v sokolovně.
Těší se na Vás KOČ (Klub ochotných čertů)

Obec Bohuslavice u Zlína, Klub maminek, Bohuslavské tetky, SDH a SRPŠ připravují na 1. Adventní neděli, 27.11.2016, „Rozsvěcování vánočního stroměčku“. Podrobnější informace budou zveřejněny v listopadovém čísle Našich dědin.

Obec Březnice ve spolupráci se SRPŠ Březnice připravuje na 27. 11. 2016 „Rozsvěcování vánočního stromku“, spojené s lampionovým průvodem a ohňostrojem.

Obec Březnice a ČČK Březnice připravuje na víkend, 17.12.-18.12.2016, výstavu Betlémů. Prosíme všechny o zapůjčení exponátů, které se budou shromažďovat v pátek, 16.12.2016, v odpoledních hodinách.

Obec Březnice a SDH Březnice připravuje na sobotu, 17.12.2016, Vánoční jarmark - na novém parkovišti nad kostelem.

Na zpravodaj Naše dědiny jste přispěli: v Bohuslavicích v obchodě Hruška 120,- Kč, v Bohuslavicích v kapli 520,- Kč, v Březnici 250,- Kč. Děkujeme za Vaše příspěvky.

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 15.11.2016.

Dýňobraní

V neděli 16. října jsme v obecním sále v Březnici přivítali na desítky tvořivých dětí a dospělých. Stalo se tak před svátkem Heloloweenu - svátkem všech strašidel. Rozhodli jsme se, že si připravíme drobnou oslavu v podobě „dýňobraní“ a krásně si vyzdobíme třeba okolí naší mateřské školky. Každý si s sebou přinesl svou vlastní dýni, nožík, nezapomínali jsme na bezpečnost ostatních kolem nás a užili jsme si společně nedělní odpoledne. Děti s rodiči byly natěšené a tvořily ty nejzajímavější strašidýlka. Po „práci“ se sluší odměna a ta také přišla a všichni jsme ji náležitě ocenili. Maminka Evička Šmigurová se postarala a uvařila dýňovou polévku, která chutnala naprosto všem. Následoval dýňový cheesecake pro rodiče ke kafičku a pro děti k čajičku. Chtěla bych poděkovat paní Šmigurové za kulinářský zážitek a všem rodičům za přípravu zejména pak Míši Novosadové a panu místostarostovi za zajištění zázemí. Ten se také postaral o závěrečné defilé, a to táborák se špekáčky, který děti také náležitě ocenily. Nakonec jsme se všichni vyfotili a děti rozhodly, kam dáme naše heloweenské výrobky z dýní. Jednoznačně křičely DOMŮ, a tak bohužel naše mateřská školka přišla o výzdobu. My jí to ale příští rok určitě vynahradíme. Lépe se připravíme, nakoupíme více dýní a již dneska se těšíme, jak nám to bude na škole a školce všechno krásně heloweensky svítit.

Za SRPŠ při ZŠ a MŠ Březnice

Mgr. Barbora Šopíková

V novém čísle Našich dědin na nás dýchne podzimní nálada, která jako by měla dvojí tvář: veselou ve větrem proháněném listí a jeho zbarvení a posmutnělou v ubývání světla a prázdných a prázdnějších korunách stromů. Dvojí tvář podzimu, dvojí tvář podzimu života.

Když jdou léta do podzimu života, někdo je vnímá jako téměř nejkrásnější období: pokud nic nebolí, dospělé děti již našly své místo v životě, vnoučata se drží za ruku babiček a dědečků, je čas na koníčky... je dobře na světě. Ale podzim života ukazuje i svou druhou tvář: zatažená obloha, z života odcházejí nejbližší, stále více času se tráví v čekárnách nemocnic, rodinná nepohoda, zvykání si na samotu... je to těžké.

V Písmu svatém, v Lukášově evangeliu nacházíme Ježíšovo podobenství, které následuje hned za slovy, kterými nás Ježíš učí modlitbě Otče náš:

Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: ‚Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.‘ On však by mu zevnitř odpověděl: ‚Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.‘ Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete, hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.

Díky zvýšené životní úrovni člověk od druhých často nepotřebuje „něco půjčit“. Mnoho věcí sám vlastní, mnoho je jich non-stop dostupných. Když v Písmu čteme o stvoření člověka, dovidáme se, že Bůh mu v jeho samotě stvořil ženu, která by mu byla oporou, stvořil tak druhého člověka. I když nebudeme vůbec nic od druhého potřebovat, vždycky budeme potřebovat jeho samotného, tedy osobu druhého. Jinak se budeme potácet v samotě, která nemá východisko. Velkou lekcí v tomto je dětské osamostatňování: „Já sám,“ řekne chlapec, vykročí, a natluče si nos. Honem za druhým, honem za maminkou! Toto osamostatňování se nakonec může projevit později bezmála úzkostným zvoláním: „Já sám“. Jsem tady mezi tolika lidmi, ale tak bytostně sám!

Člověk potřebuje člověka, neboť tak byl stvořen, aby jeden druhého navzájem potřeboval. A nadto člověk potřebuje Boha, neboť ten jej s tímto zaměřením k druhému člověku stvořil. A v porovnání se třemi chleby, které si zapůjčil přítel od přítele, Bůh nabízí více, a sice „chléb náš vezdejší“, tedy každodenní. Bez člověka ztrácíme chuť života, bez Boha smysl života.

P. Václav Fojtík

VRAŤME ŘÍJEN PANNĚ MARIÍ

V relaci Vlasty Klekerové v rádiu Proglas mnohé oslovil příspěvek na téma „Vraťme říjen Panně Marii.“

Z obsahu jsme vybrali:

Stejně jako loni jsme do okna postavili sochu Panny Marie s růžencem. Fakt je ten, že vytváříme protiváhu valícím se depresivním kulturním akcím typu Halloween a strašidelným stezkám či čarodějnickým diskotékám.

V jedné mateřské školce do loňského roku utvářely podzimní výzdobu pavoučí sítě, velcí pavouci a netopýři na stěnách, také jinde strašidla hrála a hrají prim, až se zjistilo, že se malé děti strachy v noci počurávají a mají z toho těžké sny.

Současný člověk příliš podceňuje vliv toho, co vidí a co slyší, na svůj duchovní i duševní (psychický) život. Když už je ohroženo jeho duševní zdraví, začne se ptát, odkud nemocný vítr fouká a zcela oslabený hledá pomoc.

Od roku 1883 tu máme oficiálně církví navržené a znovu potvrzené pojetí měsíce října jako měsíce ryze mariánského, tedy pozitivně laděného a to právě v době, kdy ubývá světla (a krom toho i dobrých nálad). Tehdy lidem Maria začíná zářit jako "hvězda" nejen na noční obloze. Označení Panny Marie jako hvězdy patří vůbec k těm nejstarším v církvi: Stella maris, Stella matutina... Papež Lev XIII. nepřišel ve své encyklice Supremi apostolatus s novým nápadem, když prohlásil měsíc říjen za měsíc růžencový. Pouze reagoval ve své době na víc jak tisíciletou praxi církve, která svůj mariánský ráz postupně ukotvovala v čase probíhajícího lidského roku, se zvláštním zřetelem k praxi modlitby růžence, která se ukazovala stále jako velmi účinná v procesu ozdravování společnosti, tj. jejích nemocných mravů.

Připojte se k nám a věnujte trochu místa ve vašem okně Panně Marii. Ukažme, že jsme schopní vlastního sebevyjádření, máme vlastní projevy křesťanské kultury, která je skutečně univerzální, která je člověka důstojná a odpovídá důstojnému užívání daru rozumu. Máme navíc vyzkoušené, že tam, kde lidé přijmou Pannu Marii do svého domu, dějí se ve vší tichosti a skromnosti, nevtravě, skutečné zázraky lidského rozvoje a ozdravného procesu záchrany lidstva.

Předem díky za správné pochopení a uchopení věci.

CHARITA OD NÁS

V letošním roce se opět posílají dárky dětem do dětských domovů a sociálně slabých rodin na Ukrajinu. Loni jsme obdarovali 2 děti, malého Mychajla a teenagera Ivana. Prosím tedy všechny, kteří nejsou lhotežní, jednotlivce, rodiny i spolky, o věcný dárek (vhodný pro čtyřletého nebo čtrnáctiletého chlapce) či finanční příspěvek. Celková hodnota dárku pro jedno dítě je 1000,- Kč.

Kontakt:

Jana Kašpaříková, tel. 732 664 992

email: jana.kasparikova@zlin.charita.cz.

CHARITA PRO NÁS

Kdokoli, kdo pečuje o své blízké, má s touto problematikou jakoukoli zkušenost nebo se o ni jen zajímá, je srdečně zván v úterý, 8. listopadu, v 16 hod. na setkání pečujících na téma „Péče = emoční práce“. Setkání proběhne ve Zlíně v Domovince na adrese Zálešná I/3222.

Jana Kašpaříková

ČAS

Čas podzimní,
čas větrů a deště,
čas spadlého listí,
čas dušičkový,
čas uctění památky zemřelých.

Tento čas má hlubokou křesťanskou tradici.

Hřbitovy jsou v tomto čase nejnavštěvovanější místa. Hroby se plní kyticemi, věnečky, lidé rozsvěcují svíčky.

V modlitbě, s vděčností a láskou vzpomínáme na své nejbližší, na ty, co odešli, když nastal jejich čas.

Je důležité žít náš čas naplněný láskou, aby v našem nitru zůstaly jen pěkné vzpomínky na společné chvíle s těmi, na které už jen v tomto čase vzpomínáme.

Dušičkové pobožnosti ve farnosti Březnice:

Sobota - 5.11.2016

14:00 hodin

Salaš

Neděle - 6.11.2016

15:00 hodin

Březnice

Ilustrace: J. Švajdová

Z překladu dopisu:

Srdečné pozdravy od Sweedal Preema Fernandes.

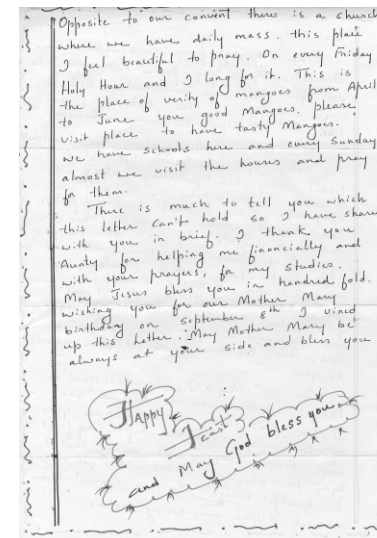
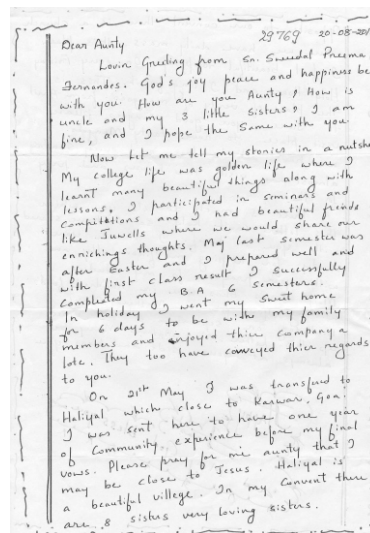
Boží radost, mír a štěstí at' je s Vámi. Jak se všichni máte? Já se mám dobře a doufám, že Vy také.

Ted' o mně. Má studia byly zlaté časy, kdy jsem se naučila spoustu skvělých věcí. Účastnila jsem se různých seminářů a soutěží, měla jsem skvělé přátele, jako třeba Juwells, se kterou jsme všechno společně prožívaly. Poslední semestr začal po Velikonocích, připravovala jsem se dobře, s nejlepšími výsledky. Úspěšně jsem dokončila všech 6 semestrů. O prázdninách jsem navštívila svůj milovaný domov, strávila jsem tam 6 dní a moc si užila jejich společnost. Tímto vyřizuji jejich pozdravy.

21.května jsem se přestěhovala do Haliyal, který je blízko Karwaru. Poslali mě sem, abych tu strávila rok v místní komunitě před svými věčnými sliby. Prosim, teto, o modlitbu, abych byla blíž Kristu. Haliyal je nádherné město a v klášteře je 8 báječných sester. Naproti kláštera je kostel, kam denně chodíme na mši. Cítím se tam nádherně. Od dubna do června dozrávají manga. Musíš sem někdy přijet a ochutnat je, jsou výborná. Učím se tu a každou neděli navštěvujeme různé lidi a modlíme se za ně.

Je toho tolik, co bych Vám chtěla napsat, ale aspoň takto stručně. Děkuju Vám, teto, že mi pomáháte. Finančně i svými modlitbami za má studia. At' Vám Bůh tisíckrát žehná a Panna Maria at' je stále s Vámi.

Vaše vděčná Sweedal

Milí přátelé,

Stejně jako každý rok na misijní neděli tak i letos začínáme vybírat peníze na školné pro naše tři adoptované děti.

Osmnáctiletá Manita letos navštěvuje dvanáctou třídu, jako vždy s vynikajícími výsledky. Ráda by se stala podnikatelkou a pomohla své rodině z finanční tísně.

Sedmnáctiletý Emmanuel pokračuje ve studiu v jedenácté třídě s dobrými výsledky a jeho snem je stát se zpěvákem.

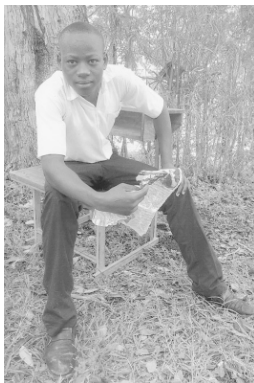
Čtyřidvacetiletá Sweedal úspěšně složila poslední šesté semestrální zkoušky s nejlepšími výsledky. Je velmi pilná a šikovná, vyhrává všechny pěvecké soutěže. O víkendech navštěvuje dětské domovy, uklízí veřejné prostory a učí děti katechismus a chránit přírodu. Nyní se připravuje na věčné sliby.

Celková částka pro všechny děti činí 20.000,- Kč.

Věřím, že jako každý rok se nám podaří tato částka vybrat a „našim“ dětem přispěje na lepší budoucnost.

Své příspěvky můžete odevzdávat do konce ledna 2017 otci Václavovi, Veronice Kováčové nebo paní Ludmile Blahušové.

MANITA 7.000,- EMMANUEL 7.000,- SWEEDAL 6.000,-

Veronika Kováčová

Říjen 2016

Válka na Ukrajině 2014 - 16, aneb Chut' pomáhat

**Zveme Vás co nejsrdčněji na besedu, pořádanou římskokatolickou
farností Březnice**

v neděli, 20. listopadu 2016, ve 14:00 hod.

v sále v Březnici (vedle hospody)

s názvem

Zima na Ukrajině.

O tom, jaká je ve skutečnosti válka na Ukrajině, komu je potřeba pomáhat a jakou pomoc už realizujeme se nejvíce dozvíte díky hlavnímu organizátorovi Michalu Kislickému, který žije na Ukrajině a dvakrát ročně jezdí do ČR přednášet o aktuální situaci v této zemi. Přijďte a zjistíte také, jak je snadné se zapojit do pomoci potřebným lidem, zasaženým válkou.

Za dobrovolné vstupné Michal nakoupí vánoční dárky dětem, které žijí v první bojové linii.

Opustit své domovy není lehké.

Případné finanční dary můžete odevzdávat otci Václavovi na faře, popř. panu starostovi na OÚ. Předem **VELKÝ DÍK!!!**

POMÁHEJME = MÁ TO SMYSL

Říjen 2016

Prvním biskupem v kostele sv. Petra v Olomouci, třetím biskupem moravským, se stal břevnovský benediktin Jan (1063 - 1085). Až do založení pražského arcibiskupství roku 1344 zůstal olomoucký biskup sufragánem mohučského metropolitě. Olomouc byla v té době hlavním městem země. Biskup Jan si hned zřídil biskupskou kapitolu, která kromě kapitulního děkana měla osm kanovníků.

Ale snaha pražského biskupa Jaromíra o získání hospodářských statků na Moravě jej vedla ke snaze zrušit biskupství v Olomouci. Proti tomu se stavěl český kníže Vratislav. Když Jaromír zemřel v roce 1090, kníže jmenoval svého kaplana Vecla olomouckým biskupem. Kosmova kronika nazývá Vecla královským kaplanem. Královský kaplan se staral nejen o bohoslužby v královském paláci, ale pečoval o královské písemnosti. Ovšem olomoucká tradice neví o biskupu Veclovi, mnozí se domnívají, že nebyl na biskupa ani vysvěcen. Prameny uvádějí jméno dalšího biskupa Ondřeje (1091 - 1096) pro nedostatek zpráv nelze o něm říci nic bližšího, známe jen datum jeho úmrtí - 22. 5. 1096. Stejně skoupé jsou zprávy o jeho nástupci biskupu Petrovi - známe pouze datum jeho smrti - 3. 7. 1104.

V těžkých dobách krvavých sporů mezi Přemyslovci řídil moravskou církev biskup Jan II. řečený Břichatý (1104-1126). Byl na biskupský stolec dosazen pražským knížetem bez souhlasu olomouckého úředního knížete Svatopluka. Dokázal však s tímto Přemyslovským knížetem dobře vycházet, nasvědčuje tomu založení kostela sv. Václava kolem roku 1107. Biskup Jan příliš veřejně nevystupoval, protože politické poměry byly velmi rozhárané. Jeho smrt 21. února 1126 zapadla velmi rušivě do rozjařené nálady z vítězství knížete Soběslava I. v bitvě u Chlumce. 22. března 1126 jmenoval kníže Soběslav olomouckým biskupem Jindřicha Zdíka.

Ing. Miloslav Mikeščík

Pokračování příště.

Společenská rubrika

Rozloučení

František Polášek

z Březnice (Maják)

MALÍ HASIČI OPĚT V AKCI!

Společně se začátkem školního roku začala 1. září 2016 také nová hasičská sezóna. Po roční absenci starších žáků ze Šarov se s námi bohužel rozloučili i jejich mladší kolegové, kteří se u nás naučili všechny základy, potřebné k hasičskému sportu. Doufáme, že jim noví vedoucí budou věnovat dostatek času, aby znalosti získané u nás důkladně zúročili a nezapomněli je.

My jsme tedy na letošní sezónu otevřeli nábor nových zájemců, se kterými se vše budeme učit úplně od začátku. V současné době máme dohromady cca 20 dětí z Bohuslavic a z Březnice, kdy většina z nich se většinou pohybuje v rozmezí 3-7 let. Nicméně i přes tak nízký věk se projevuje bojovnost našich nových nejmenších, jelikož se každý trénink poctivě učí a zdokonalují v základních znalostech.

Od prvního tréninku jsme se připravovali na nejdůležitější soutěž tohoto pololetí, která se konala 15. října. Jedna ze dvou disciplín, ve kterých se tam závodí, je branný závod, kde se musíme naučit základy topografických značek, orientování mapy, vázání uzlů, značky požární ochrany, co čím můžeme a nesmíme hasit atd. Tuto disciplínu jsme si cvičně vyzkoušeli na malé okrskové soutěži na Salaši. Tam jsme vytvořili několik hlídek a vydali se na závodní dráhu, kde nás čekala různá stanoviště. Moc jsme se snažili, a proto jsme vybojovali krásný pohár. Za odměnu jsme si po doběhnutí opékli výborné špekáčky, zahráli pár her a odjeli spokojeně domů.

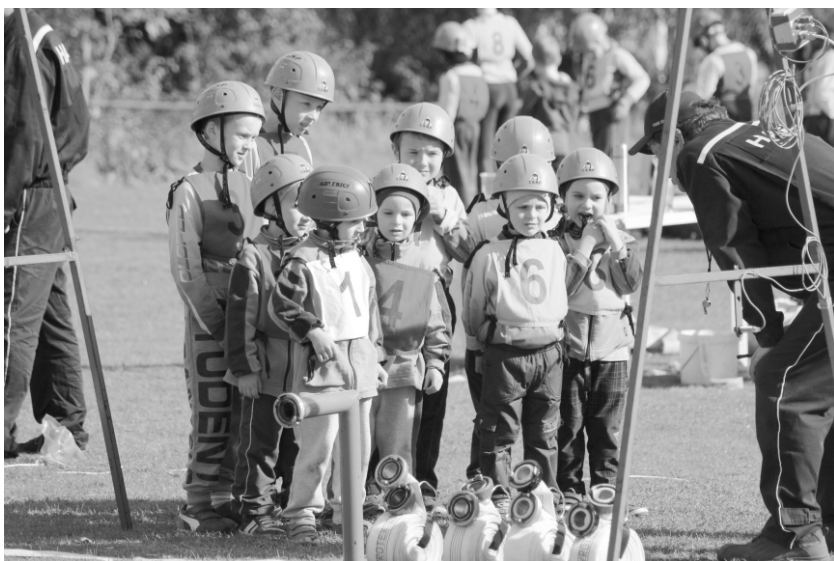
Další disciplína, kterou jsme se museli naučit, se jmenuje požární útok CTIF. Toto je těžká disciplína, a proto jsme 8. října uspořádali mini-soustředění. Ráno jsme všichni vedoucí nachystali závodní trať plnou překážek, abychom mohli začít hned trénovat. Někteří se chopili roztahování hadic a vázání uzlů, někteří se museli „poprat“ se džberovými stříkačkami a přiřazování hasičského náradí. Důležité pro nás také bylo umět se správně seřadit a zvolit velitele, který podává za celé družstvo hlášení. Abychom nebyli moc unavení, dostali jsme na svačinku koblížek a na oběd nudličkovou polévku a palačinky. Tak výborný oběd nám dodal síly a po menším poobědovém odpočinku jsme 3x skvěle celou disciplínu zvládli. Dostali jsme od vedoucích pochvalu a mohli jsme unaveně ale s radostí odejít domů.

Na zmiňovanou okresní soutěž dne 15. října jsme museli brzy vstávat, protože sraz byl už kolem 6:45 hodin. Jeli jsme do Zádveřic na fotbalové hřiště, kde nás už čekala konkurence dalších 20 družstev mladších žáků. Nejdříve jsme běželi branný závod, kde jsme udělali na pár stanovištích menší chyby, ale na zbývajících stanovištích jsme vše v pořádku zvládli, a proto jsme my i naši vedoucí nakonec byli spokojeni. Druhá disciplína byla v požárním útoku CTIF, kde jsme měli 2 pokusy. V prvním pokusu jsme se seznámili s dráhou a vyzkoušeli jsme, co jsme se na soustředění naučili. Udělali jsme sice pár chyb, ale i tak byl výsledek parádní. Druhým pokusem jsme ovšem zabodovali úplně, protože jsme všechno zvládli tak, jak jsme si přáli. Celkově jsme tedy podzimní část okresní soutěže zvládli na 13. místo z 21 družstev, což je vzhledem k věkovému rozdílu našich nejmenších a závodníků z ostatních družstev úplně výborné. Na jarní kolo se určitě připravíme taky tak dobře jako teď a výsledek bude ještě lepší. A za pár let, až povyroste, budeme úplně nejlepší.

Marie Zapletalová
starostka SDH a vedoucí MH Bohuslavice u Zlína

Fotografie: sdhbokuslaviceuzlina.rajce.idnes.cz

Olomoučtí biskupové a arcibiskupové

Olomoučtí biskupové, později arcibiskupové, byly významné osobnosti náboženského i kulturního života v naší zemi. Připomeňme si alespoň některé z nich. Dle tradice olomoucký biskupský stolec svým obnovením roku 1063 navázal na moravsko-panonskou církevní provincii, tedy na arcibiskupský stolec svatého Metoděje, existující v letech 880-885. Metodějovým nástupcem byl biskup Wiching, který roku 890 z Velké Moravy odešel. Otázka osobnosti Gorazda a možnosti, že taktéž zastával biskupský úřad, se mnoha badatelům jeví jako nepravděpodobná. V roce 898 či 900 přichází z Říma na Velkou Moravu poselstvo, jehož členy jsou tři biskupové, kteří tak obnovují církevní provincii. Jeden z těchto biskupů pravděpodobně sídlil v Nitře, druhý snad v Olomouci, o třetím se spekuluje v souvislosti s Krakovem. V roce 976 je zmíněn olomoucký biskup (snad Vratislav), který společně s Dětmarem navštívil mohučského metropolitu. Prameny také zmiňují olomouckého biskupa Silvestra a Jana. Prvním bezpečně doloženým biskupem olomouckým je Jan I. (Johann I. von Brenau, biskupem 1063-1085). Písemné prameny o této době po vyvrácení mocenských struktur na Moravě po vpádu Maďarů mlčí. V roce 976 se objevuje na listině mohučského arcibiskupa Willigise vedle biskupa pražského také biskup "moravský". Kronikář Kosmas ví, "že byl na Moravě před časy Šebířovými jakýsi biskup, zvaný tuším Vracen".

Zmínka o moravském biskupovi r. 976 svědčí o tom, že na Moravě existovala jakási církevní správa, že muselo jít o diecezního biskupa, i když pro nedostatek zpráv nemůžeme stanovit rozsah jeho diecéze, ani sídlo jeho biskupského kostela. Není vyloučeno ani to, že sídlo moravského biskupa se jmenovalo Morava podle řeky Moravy, podobně jako Nitra podle řeky Nitry. Moravská tradice zachovala ještě dvě jména možných sídel moravského biskupa, Polešovice s kostelem sv. Petra a Pavla a Kunovice.

Výmluvným důkazem existence moravského biskupství před rokem 1063 je skutečnost, že už první olomoucký biskup Janje nazýván třetím biskupem, Jindřich Zdík se sám jmenuje sedmým biskupem olomouckým, ačkoli byl teprve pátým. Nové biskupství v Olomouci bylo uvedeno v život roku 1063. Zřízení olomouckého biskupství bylo výhradně dílem světské authority, nikde nenacházíme ani zmínku o součinnosti papežské kurie. Vědomí moravského biskupství bylo živé, šlo tedy o uspořádání hospodářských poměrů, které se souhlasem pražského biskupa provedl pražský kníže a nebylo tedy ani potřeba žádné zvláštní listiny, nějaké zakládací listiny olomouckého biskupství ze strany knížete.

V Březnici jsme Tě mohli už víckrát vidět vystupovat na maškarním plese, letos i na pivních slavnostech. Co chystáš dalšího?

Ano, letos jsem vystupovala s kamarádkami Eliškou a Terezkou. Teď plánujeme příští vystoupení na karnevale.

Vždycky jste hezky oblečené, načesané, namalované, kdo vás chystá?

Oblečení i boty vybírá paní Mědílková, rodiče přispívají finančně. Před vystoupením se češeme a malujeme s holkami navzájem. Od malička s tím starší holky pomáhají mladším.

Když nemusíš zrovna trénovat a učit se učivo sedmé třídy 9. ZŠ, kterou ve Zlíně navštěvuješ, co ještě ráda děláš?

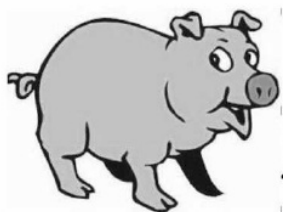
Hraju na klávesy a zpívám ve sboru Harmonie.

Zuzi, děkuji za rozhovor, přeji Ti hodně štěstí a těšíme se na Tvá další vystoupení.

Rozhovor připravila Alena Pekařová

POZVÁNKA

Březnická hospůdka pořádá

**DOMÁCÍ
ZABÍJAČKU**

25.11.2016 od 10h.

v místním hostinci na zahrádce

Ochutnávka a občerstvení zajištěno.

Možný prodej čerstvého masa a zabijačkových specialit.

Gulášfest 2016 + přátelský fotbalík "starších pánů" Horní konec x Dolní konec Březnice

V sobotu, 1.10.2016, jsme měli v Březnici ve Sportovním areálu ideální začátek října. Vyšlo úplně všechno - včetně počasí. Lepší odměnu, než spokojenost všech zúčastněných si organizátoři za nelehkou přípravu nemohli přát. Od rána se točili kolem soutěžících - vaříčů guláše. Některé soutěžní týmy si začaly své stánky chystat už v pátek večer. Spousta účastníků také zapracovala na výzdobě svého „pracoviště“ i zpestření své vizáže. Skoro každý tým měl i různé formy občerstvení pro návštěvníky - koláče, štrúdlly, zákusky, perničky, kyselici, škvarky, uzené, pomazánky, jednohubky, ovoce, zeleninu a hlavně slivovici.

Porota však hodnotila pouze guláše. Není ani tak podstatné, kdo nakonec zvítězil a odnesl si hodnotné ceny. Všichni kvitovali příjemnou a přátelskou atmosférou této již tradiční akce a slíbili, že za rok své kuchařské umění v Březnickém guláši opět předvedou.

Již potřetí se v rámci Gulášfestu konalo i přátelské fotbalové utkání starších pánů Březnice Horní vs Dolní konec. Patnáct hráčů v poli se na každé straně střídalo hokejovým způsobem a nutno říct, že předváděli velmi zajímavý a pohledný fotbal. Někteří by se neztratili ani v kádru březnického "Áčka" a možná se na základě svého výkonu dočkají i nominace do mistrovských bojů. Po urputném boji skončil zápas smírně 4:4. Žízeň se hasila průběžně nejenom o přestávce, ale i v průběhu hry. Pivo pro hráče i soutěžící Gulášfestu brzy došlo a operativně se shánělo další. V úmorném horku byla jeho spotřeba nadprůměrná.

Vysoká návštěvnost zaplnila tribuny a následně i prostor Sportovního areálu. Letošní rozšíření zpevněných ploch se využilo v maximální míře. K dobré náladě, tanci i poslechu hrála celé odpoledne až do večerních hodin country skupina Jižané.

Nezbývá než poděkovat pořadatelům a těšit se na další ročník Březnického guláše v příštím roce.

Fotografie z Gulášfestu, ale i z dalších akcí v Březnici si můžete prohlédnout na internetové adrese: <http://obec-breznice.rajce.idnes.cz/>.

Josef Hutčeka

Říjen 2016

Z publikace „POVĚSTI A VYPRÁVĚNKY ZE ZLÍNSKA“

Autorka Eva Eliášová

O pokladu v Půlčinských skalách

Ten zlý přeukrutný pán půlčinského hradu se prý jmenoval rytíř Očkaj. Peníze, které vydřel z práce svých poddaných mu ještě nestačily, a tak se stal loupeživým rytířem. To víte, že si k sobě našel podobné ničemy a společně pak přepadávali pocestné, rabovali a kradli, kde se dalo.

Schodili se na půlčinském hradě a v jeho sklepech si schovávali nakradenou kořist. O hradu lidé v okolí neřekli jinak než peleš lotrovská a zdaleka se mu vyhýbali.

Aj za moc a moc roků, když už z půlčinského hradu zůstaly jenom rozvaliny, eště pořád se tam obyvatelé Půlčín báli chodit. Zato si často vykládali, že dolů pod zbytky hradu jsou zakopané velké poklady. A protože na Půlčinách žili chudí lidé, tož ty poklady byly při každém vyprávění větší a větší.

Cesta z dědiny ke hradu zatím zarůstala trávou. Chodíval po ní akorát jeden ogárek. Jmenoval se Jurka. Každý den tam vodíval ovečky na pastvu. Býval u svého dědečka, starého bači, v poslední půlčinské chalupě. A že starý bača už byl chromý a špatně viděl, tož místo něho pásával Jurka.

Jedenkrát Jurka také zahnal ovečky k rozvalinám a sám si vylezl na vysokou skalu, možná to byl zbytek hradní věže. Měl odtud pěkný výhled. Když se dost vynadával po krajině, chtěl slézt zpátky, ale jaksi mu to nešlo. Z jedné strany trčela vysokánská skalní věž a na druhé straně bylo hluboké propadlisko. „Ach Bože, já nemožu slézt“, zanařikal Jurka a začal plakat. Naráz, kde se vzal tu se vzal, stál před ním malučký mužíček. Byl celý šedivý a v ruce držel velké zlaté kladivo. Jurka, jak ho uviděl, tož se lekl, přestal naříkat a vypleskl na něho oči.

„Co tady děláš a proč tak plačeš?“ ptal se mužíček.

„Vylezl jsem navrch, a včil nemožu dolu“, postěžoval si Jurka.

Mužíček pokýval hlavou a povídá: „Neboj se, já ti pomůžu.“

Potom tím kladivem klepl na skalu. Ozval se veliký rachot.

Jurka se polekal, že se skála zřítí a že ho snad zavalí, tož zavřel oči.

Za chvíli se všecko utišilo, Jurka otevřel oči a co nevidí! Ve skale byly vysekané schody, které vedly až dolů pod zem. A po mužíčkovi ani vidu ani slechu.

Tož Jurka šel po těch schodech a dostal se do obrovského sklepiska. Když vkročil, ovanul ho chladný, těžký vzduch. A jak kráčel dál, ozvěna jeho kroků se sklepem strašidelně ozývala. No, bál se moc, ale o kus dál před sebou uviděl světélko. Dojdu k tomu světlu, podívám se, co to je, a hned budu utékat zpátky, pomyslel si.

Když tam došel, viděl, že světlo vychází z truhlice plné zlatých dukátů. Stála tam tak, otevřená, jak kdyby zrovna pro Jurku byly ty dukáty nachystané. Jurka sdělal z hlavy klobúk, takový širáň ucuchtaný a nabral do něho dukátů. Potom upaloval ven. Na stráni okolo hradu pojal ovečky a honem dom, ke staříčkovi.

Starý bača nechtěl ani věřit, když mu Jurka vykládal, co ten den zažil. Až vysypal na stůl dukáty, tož bača věděl, že je to všecko pravda.

Na druhý den se Jurka šel podívat ke skale znova, ale po schodech ani památky. Jenom tam navrchu bylo poznat tři schody, které zůstaly dodneška.

Pokračování příště.

AKTIVITY MLADÝCH - mažoretky

Od malička točila s kruhem nebo třásněmi, nacvičovala sestavy, k tančení používala různé rekvizity. Proto její kroky směřovaly do Taneční školy Mědílkových ve Zlíně. Představuji Vám členku mažoretkové skupiny a tou je Zuzka Kolářová.

Zuzko, od kolika let navštěvuješ mažoretky?

Do mažoretek jsem začala chodit ve čtyřech letech. Po celou dobu nás vede paní Dana Mědílková.

Jak často probíhá trénink a kde?

Když nemáme soutěže, tak jezdím 2x týdně do Domu kultury ve Zlíně. Trénink trvá hodinu a půl až dvě, podle toho, jak nám to jde...

A když máte před soutěží?

To musíme tréninky zdvojnásobit, probíhají i o sobotách. Máme na sobě šaty i kozačky, abychom si natrénovaly přesně taneční kroky a práci s hůlkou.

Kde vystupujete?

Každý rok se koná vystoupení Všetulská hůlka, tou začíná zahájení sezony. Ve Zlíně vystupujeme v průvodu na 1. máje. Potom jsou ještě postupová vystoupení. První je Mistrovství Moravy, následuje Moravy a Slezska a končí Mistrovstvím ČR v Poděbradech. Tam jsme loni skončily na 3. místě. Odtud se postupuje do Evropy.

O letních prázdninách jezdíte i na soustředění do Městečka Trnávka, na jak dlouho?

Soustředění letos probíhalo od soboty celý týden do neděle. První neděli jsme vystupovaly na místní pouti a pak přes týden nacvičovaly sestavu. Odpoledne nebo večer jsme hrály s holkami z dětské skupiny hry. Druhou neděli jsme ukazovaly rodičům, co jsme se naučily.

To jste moc odpočinku teda neměly?

Moc ne, ale letos jsme jely všechny holky ze skupiny, tak jsme zvládly nacvičit novou sestavu.

Kolik je vás ve skupině celkem?

Momentálně je nás 14.

Tip na četbu

Immaculée Ilibagiza: *Přežila jsem*, Ikar, Praha 2007.

Africké autorce ze Rwandy, která přežila genocidu v roce 1994, vyšlo v českém překladu už alespoň pět knih. Na stránkách těchto knih se můžeme dovědět o událostech zjevení Panny Marie ve rwandské vesnici Kibeho a o tragických událostech téměř úplného vyhlazení kmene Tutsiů na území Rwandy. Kniha, kterou jsem přečetl, vypráví příběh o přežití autorky během genocidy. Nejde jen o popis tragických událostí, ale „ta, která přežila“, vypráví příběh vlastního života, jenž prošel velkou očistou srdce, když dokázala od nenávisti a touhy po pomstě najít sílu k novému životu a sílu k odpuštění.

P. Václav Fojtík

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem aktivním účastníkům Svatováclavského koncertu Fryštácké Javořiny, speciálně pak Bohuslavským tatkám za rozprůdění tanečního kola.

J. Hutěčka

Třetí slet salašských, nejen rodáků

a neb., „Už koníček pádí a zůstane stát....“

No řekněme, že se pouze na pár chvil pozastaví a to:

Devatenáctého listopadu 2016, kolem druhé hodiny odpolední, v **malenovské hospůdce „U Neonu“**.

Připraven zde bude již **třetí slet salašských rodáků, osadníků, příbuzných či kamarádů**.

Potkáme se tu se všemi, kteří již pochopili, že čekat není nač, protože „*to přístě*“ už by taky třeba nemuselo být.

Za tónů známých písní, oživíme prožitky, vracějící nás do rozmarných časů dětství.

A ani tentokrát nezapomeneme zavzpomínat na společně prožité okamžiky, které nám nikdy nepřestanou připomínat naše kamarády, pobývající bohužel již na té druhé straně řeky.

Slábnoucí sluneční paprsky už jen stěží zachmuřené mraky proráží a rozdivočelý vítr, s našimi stříbrnými vlasy pohrává si.

A pestrobarevný déšť snášejícího se listí, lesní pěšinky pečlivě před námi ukrývá a naladit se *do vesela*, občas těžké je.

A právě od toho jsou tu kamarádi a veselé vzpomínání, protože to nám již více nikdo nevezme.

Marie Nevěliková

*„A tak dál nosím po kapsách sny mládí
bez těch snů byl svět holá poušť...“*

/W.Matuška/

Potřebné maličkosti“

„U Neonu“ - staré Malenovice, blízko pošty, pod veterinářem

Vzpružení, občerstvení - dle vlastního výběru

Vědět více - 737 149 824

Život je radostná spoluúčast na zázraku bytí.”

Václav Havel

Významné výročí

Celý letošní rok byl oprávněně při příležitosti 700. výročí narození připomínán význam císaře Karla IV. nejen pro naši zemi, ale i celou Evropu a bylo uspořádáno velké množství akcí, připomínajících život a činy tohoto „největšího Čecha“.

Byla by ale škoda, kdyby se zapomnělo, že i jiný významný státník, i když ne Čech, který ovlivňoval životy našich předků po dlouhá desetiletí má letos kulaté výročí. Jedná se o výročí 100 let od smrti císaře Františka Josefa I., který vládl na území našeho státu neuvěřitelných 68 let a žije mezi námi ještě více než 600 občanů, kteří se narodili za jeho panování (všichni století a starší). Zemřel v paláci Schönbrunn na předměstí Vídně 21. listopadu 1916.

O jeho životě je napsána řada odborných i populárních knih a také ten, kdo chce studovat historii naší země a Evropy prakticky celého 19. a počátku 20. století nebo příčin a vzniku hrůzné I. světové války musí na osobnost císaře Františka Josefa nutně narazit.

František Josef I. prožil dlouhý a jistě hodně pestrý život. Narodil se 18. srpna 1830 ve Vídni jako nejstarší z pěti sourozenců. Jeho předchůdce, u nás známý jako Ferdinand V. Dobrotivý se po událostech revolučního roku 1848 vzdal vlády ve prospěch svého synovce. K této události došlo v Arcibiskupském paláci v Olomouci 2. prosince 1848. Na rakouský trůn nastoupil jako reprezentant nepřilíš populární politické reakce, která ovládla politickou situaci země po revoluci v roce 1848 (Bachův neoabsolutismus). K jeho popularitě nepřispěla ani krvavá porážka revoluce v Uhrách v roce 1849 v bitvě u Világoše (odtud úsloví „byl to pěkný világoš“). S tím jistě souvisel i neúspěšný atentát, který na něj spáchal v roce 1853 maďarský nacionalista. Ale již v prvních letech vlády 1849 - 1861 byly vyhlášeny dvě oktrojované ústavy (vydané vládou bez účasti lidu, parlamentu, sněmu). V roce 1860 vydáním „Říjnového diplomu“ otevřel cestu k reformě Rakouska v konstituční monarchii. Stal se spíše mužem kompromisu než zastáncem tvrdé politické linie a od 70. let 19. století se stal nejoblíbenějším členem dynastie a respektovaným monarchou. V roce 1854 se oženil se svou sestřenicí Alžbětou Bavorskou (matky obou byly sestry), všem známou jako Sissi. Začátky jejich vztahu a první léta manželství znají všichni z tolikrát reprízovaného filmu Sissi s Romy Schneiderovou v hlavní roli.

Měli spolu tři dcery a syna Rudolfa, který byl ženatý s dcerou belgického krále, ale v roce 1889 spáchal i se svou sedmnáctiletou milenkou v Mayerlingu za nevyjasněných okolností sebevraždu. Bylo mu 30 let. O jeho krátkém, ale velice pohnutém životě by bylo také možné napsat obsáhlé články. V Praze po něm máme pojmenované Rudolfinum.

Nejmladší dcera Marie Valerie (1868 - 1924) provdaná za Františka Salvátora, s nímž měla 9 dětí, byla díky své dobročinnosti mezi lidmi přezdívaná jako „Anděl z Wallsee“. Mezi Františkem a Sissi došlo postupně k odcizení a císař od roku 1885 udržoval přátelský vztah s herečkou Kateřinou Schrattovou. Po smrti korunního prince Rudolfa cestovala císařovna po Evropě a v září 1898 ji na břehu jezera v Ženevě zavraždil italský anarchista pilníkem. Když k tomu ještě připočteme popravu jeho mladšího bratra Maxmiliána I. Mexického jako mexického císaře v roce 1867 a atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda v roce 1914, nebyl soukromý život císaře nijak jednoduchý.

Jeho osobním heslem bylo „Viribusunitis“ - společnými silami. A to je také název knihy vydané v roce 2011, která vychází z nedávno otevřených a vědecky hodnotných spisů dvorního archivu. Podtitul knihy je „Císař a jeho dvůr. Nový pohled na Františka Josefa“. Pokud je někdo jako já příznivcem monarchie nebo je jen zvědavý, vřele mu tuto knihu doporučuji. Publikace zobrazuje dvůr císaře, na němž žilo a pracovalo 1500 až 2000 osob. Přibližuje nám lesk a nádheru jednoho z nejstarších a nejvznešenějších dvorů Evropy, který přitahoval pozornost až do konce trvání monarchie, jeho elitní dvorskou společnost, aristokracii, dvorní plesy a slavnosti. Poprvé uvádí dosud neznámé aspekty ze života císařského dvora. Autorka Martina Winkelhoferová ve své knize koriguje některá klíše z obrazu císaře Františka Josefa. Jeho písemná nařízení, která přežila tolik let v sejfech dvorního archivu, totiž představují císaře jako mimořádně moderně uvažujícího člověka. Dvůr například zaváděl rozsáhlé a moderní sociální plány sloužící ku prospěchu zaměstnanců. Existovala dokonce bezplatná mateřská školka s celodenním provozem pro děti sociálně nejslabších zaměstnanců dvora. Kniha vypráví o lidech, kteří tvořili součást císařského dvora: vysoce postavených správcích a reformátorech, úplatných úřednících, tajných špiclech a sociálně slabých, kteří se mohli na svého pána vždy spolehnout. Osmdesát šest let držel císař nad tímto společenstvím ochrannou ruku a ve svém úsilí přizpůsobit dvůr nové době byl obdivuhodně moderní. Nad „úsilím“ dnešních politiků a vládců nám zbývá bohužel jen povzdech.

Myslím si, že v naší historii máme spoustu význačných vládců a kromě například knížete svatého Václava, Přemysla Otakara II., císaře Karla IV., Rudolfa II., Marie Terezie a Josefa II. k nim nepochybně patří i císař František Josef I. Měli bychom si je připomínat alespoň při kulatých výročích.

Pokud by měl někdo zájem si citovanou publikaci přečíst, ochotně ji zapůjčím.

Ing. Robert Klívar